

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖
ชี้แจงตอบปัญหาอย่างนี้ละ

วัดป่าภูทอง บ้านภูเขาทอง หมู่ที่ ๒ ตำบลภูเขาทอง อ.สุคิริน จ.นราธิวาส ถวาย
 ๑๔๑,๗๐๐ บาท เหยี่ยุมมาเลเซีย ๓๐๐ เหยี่ยุม ทองคำ ๗ บาท พากันอนุโมทนาสาธุการ
 นะ (สาธุ) มาจากสุดเขตเมืองไทยเราของเล่นเธอ ยังอุทิศสำห้มานี้ละ มาจากนราธิวาส
 ไกลๆ เมื่อไร อุทิศสำห้มาด้วยน้ำใจทั้งนั้นละนี้ ตั้งแต่เริ่มแรก คิดเป็นการกุศลมาตั้งแต่นั้น
 ได้บุญได้กุศลบรรจุใจตลอดมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ ยังจะบรรจุในใจกลับไปนราธิวาส แล้วไป
 ถึงนราธิวาสให้พากันหาใหม่มาอีกนะ ไม่ใช่ปล่อยไปเฉยๆ ลงทะเลนะ ไปแล้วทางนี้ล้ำโซ่
 เอาไว้ ได้มากพอสมควรแล้วก็ดึงโซ่กลับมาอีก เข้าใจไหม พอใจกับพี่น้องทั้งหลาย (มาก
 น้ำท่วมครับ) ท่วมก็ท่วมเออะมันไม่ท่วมหัวใจเราละ หัวใจเรามีเรามาได้สบาย น้ำก็เป็นน้ำ
 ไป ไม่ต้องกลัวมันน้ำ เอามันเลยเชียว ทองก็ ๗ บาทของเล่นเมื่อไร

นี่กำลังจะเร่งทองเข้าสู่คลังหลวงของเรา คราวนี้ได้พูดออกสนามแล้วว่า ทองคราวนี้
 อย่างน้อยต้องเป็นต้นขึ้นไปเลยเชียว เพราะคนทั่วประเทศไทย ช่วยเหลือกันหมดทั่ว
 ประเทศไทย รวมคราวนี้ให้ได้มากกว่าทุกคราว ไม่อย่างนั้นไม่สมเกียรติของชาติไทยเรา
 คราวนี้เป็นคราวยิ่งใหญ่ เวลานี้กำลังรวบรวมทองคำจากที่ต่างๆ เสร็จแล้วเราก็จะลง
 กรุงเทพฯ ลงกรุงเทพฯ ก็เอาอีก รวบรวมเข้ามาอีก ขาดเหลือเท่าไรก็รู้กันตรงนั้น ที่นี้ก็ออก
 มอบทองคำใส่หัวใจของชาติไทยเราทั้งประเทศ หัวใจอยู่จุดนี้นะ ไม่ว่าไกลว่าไกลหัวใจอยู่
 จุดเดียวนี้ ออย่าว่าไกลเลยนราธิวาส หัวใจก็อยู่ที่นี้อันเดียวกัน เข้าใจเธอ

อยู่ที่ไหนเขตเมืองไทยเรา หัวใจอยู่ในนี้หมด จึงต้องได้ช่วยกันอย่างนี้ ช่วยหัวใจ
 ดวงเดียวให้หายใจโล่งปอดๆ เข้าใจเธอ หลวงตาตะเกียกตะกายอยู่เวลานี้ไม่ได้เอาอะไร
 นะ มุ่งต่อบรรดาพี่น้องทั่วประเทศไทยเรา ช่วยเต็มกำลังความสามารถ หลวงตานี้ไม่เอา
 อะไรเลย บอกตรงๆ อย่างนี้ ไม่เอา แม้บาทหนึ่งก็ไม่เคยแตะต้อง ให้ชาติของเราทั้งนั้นๆ
 ตะเกียกตะกายแทบเป็นแทบตายเพื่ออันเดียวนี้แหละ เพื่อหัวใจของชาติเรา ให้พากันเอา
 หัวใจของชาตินี้กางในหัวใจของเราไปตลอดนะ ไปไหนก็ไปตลอดเลย ไปๆ หาเงินหาทอง
 ดอลลาร์ เงินไหนเอามาเออะ หลวงตาคอยรับอยู่ทางนี้ ไปทางไหนหลวงตาจะล้ำโซ่เอาไว้
 ได้มากแล้วยังกระตุกโซ่ลองดู ถ้ายังอีกไปอีก ปล่อยโซ่อีกไปหา ได้แล้วกระตุกโซ่ที่หนึ่ง ได้

แล้วยัง พอสมควรแล้วยัง พอเห็นว่าพอสมควรแล้วตั้งโซ่ปู้บมาเลย เข้าคลังหลวง เข้าใจใหม่

นราธิวาสนี้หลวงตากก็เคยไปที่หนึ่ง ไปอยู่หลายคืน กระทรวงมหาดไทยเขานิมนต์ไปงานฉลองอะไรของวัดเขากง นึกว่าลูกศิษย์จะไม่มีทางนั้น ไปนราธิวาสไม่ใช่บ่อยๆ พวกหมอปวักอะไรๆ เต็มอยู่นั้นหมด ไปจังหวัดไหนนึกว่าจะไม่มีลูกศิษย์ โอ้ย เต็มไปทั้งนั้นแหละ พอไปที่ไหนดูว่าจะไม่มี นราธิวาสก็เยอะลูกศิษย์อยู่ในนั้น ส่วนมากเป็นหมอๆ ไปพักอยู่นราธิวาส วัดประชาภิรมย์ ไปพักอยู่ที่นั่น ออกบิณฑบาต พักหลายวันอยู่ (วัดอยู่ในตัวจังหวัดครับ) เออ แต่ก่อนมันอยู่ชายเมืองนะ เดียวนี้ก็คงจะรอบไปหมดแล้วแหละ แล้ววัดพรหมนิวาสนั้นเราก็ไปแล้ว มีพระอยู่ที่นั่นติดต่อมาทางนี้ ขอหนังสือไปวัดพรหมนิวาส เราก็ส่งหนังสือไป แล้วท่านก็บอกชื่อบอกนาม เดียวนี้ลืมชื่อแล้วแหละ กับสมภารวัด ไปเราก็เข้าไปหาท่าน โอ้ย ท่านดีอกดีใจมาก เรียกพระทั้งหลายเข้ามาหาเลยเทียวนะ สมภารวัดท่าน กับท่านมหาอะไรน้ำ โอ้ย ไปคุยกันอยู่นั้นนาน เข้าหนเดียวแหละนั่นก็ดี จากนั้นมาก็ไม่ได้ไปอีกเลย ดีแล้วพอใจๆ

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒๕ เมื่อวาน ทองคำได้ ๒๑ กิโล ๓๓ บาท ๔๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๔,๘๗๒ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมดเวลานี้ได้ ๘,๑๘๒ กิโล ยังขาดอยู่ ๑,๘๑๘ กิโล จะครบจำนวน ๑๐ ตัน ดอลลาร์ได้แล้วทั้งหมด ๘,๔๕๙,๐๐๐ ดอลลาร์ ยังขาดอยู่อีก ๑,๕๒๑,๐๐๐ ดอลลาร์ จะครบจำนวน ๑๐ ล้าน

วัดป่าदानวิเวก (ดงศรีชมภู) ถวายทองคำเมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๒๑ กิโล ๔ บาท ๒๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๔,๖๑๘ ดอลลาร์ รวมทั้งเงินสดและเช็คด้วยกันเป็นเงิน ๑,๔๙๕,๐๖๒ บาท เช็ค ๑,๒๐๑,๐๐๐ บาท รวมเงินสดและเช็คทั้งหมดได้ ๒,๖๙๕,๐๖๒ บาท อนุโมทนาทุกคน (สาธุ)

นี่กำลังรวบรวมทองเวลานี้ เราพยายามจะให้ได้ทองตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ไม่ต่ำกว่า ๑ ตันขึ้นไปคราวนี้ จะให้ได้มากกว่าทุกครั้ง ให้สมเกียรติชาติไทยของเราที่ตั้งขึ้นเป็นกฐินของชาติทั่วประเทศไทย จึงเรียกว่าเป็นกฐินของชาติ ไหญ่โตมากที่สุดทีเดียว ผลรายได้จึงให้สมตุลกัน คราวนี้เราคาดเอาไว้ว่า ตั้งแต่ ๑ ตันขึ้นไปเลยที่จะมอบคราวนี้ เวลานี้กำลังรวบรวมทองคำจากที่ต่างๆ มาทุกทิศทุกทางยังไม่จบสิ้น จึงพูดอะไรไม่ได้ จนกระทั่งทองคำมารวมเรียบร้อยแล้วเราก็ลงกรุงเทพ รวมทองคำที่นั่นอีกทีหนึ่งแล้วก็หลอมแน่นอนเท่าไรแล้วนี่ก็ออกประกาศแหละ จะมอบเท่าไรๆ จะออกประกาศตอนนั้น

ไปกรุงเทพมหานครนี้เรียกว่าไปมอบทองคำก็ไม่ผิด จะมอบวันใดวันหนึ่งให้พิจารณา
 เรียบร้อยเสียก่อน เดียวนี้ยังกำหนดไม่ได้ว่าทองคำจะได้สักเท่าไร แต่เราแน่ใจว่าได้มาก
 แล้วก็มีมอบพร้อม คราวนี้เป็นคราวที่ยิ่งใหญ่ จากนั้นก็กะปริบกะปรอยไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง
 ถึงจุดหมายที่เราต้องการคือทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ดอลลาร์ ๑๐ ล้าน เราจะประกาศยุติก็
 ประกาศได้หลังจากนั้นไปแล้ว แต่อย่างไรพี่น้องทั้งหลายจะได้ทราบเอง หลวงตาจะเป็นผู้
 ประกาศการหยุดจากการชวนขายสมบัติเข้าสู่ชาติของเราเมื่อไร จะประกาศให้พี่น้อง
 ทั้งหลายทราบทุกคน

สำหรับดอลลาร์เราก็ไม่วิตกวิจารณ์อะไรมากนัก เพราะเบากว่ากัน ส่วนทองคำนี้
 หนักมากตลอด จึงต้องได้ทุ่มกันเต็มกำลังความสามารถทั่วหน้ากัน เอาให้ได้ชาติไทยของ
 เรา ให้มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศทั่วโลกในการช่วยชาติคราวนี้ ซึ่งไม่สงสัยว่าจะต้องเป็น
 ประวัติศาสตร์แน่นอน ประวัติศาสตร์นี้ให้เป็นประวัติศาสตร์ที่สว่างงามเต็มที่เลย เพราะทาง
 ชาติก็ช่วยกันเต็มเหนี่ยว ทางศาสนาก็ช่วยกันเต็มเหนี่ยว อ้อมเมืองไทยเราขึ้น ทั้งสองด้าน
 อ้อมเมืองไทยเรา อย่างไรต้องให้ขึ้นอย่างสว่างงามไม่ให้ขาดตกบกพร่องเลย จะเสียชื่อเสียง
 กิตติศัพท์กิตติคุณ หรือศักดิ์ศรีตงามแห่งชาติไทยของเราไป ซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องเล็กน้อย
 เป็นการเสียมากทีเดียว

เพราะฉะนั้น สมบัติเหล่านี้จึงเป็นเครื่องหนุนชาติไทยของเราให้สว่างงามทั่วแดนของ
 โลกนี้ อย่างไรเขาต้องได้ยื่นข่าวจากประวัติศาสตร์ของพวกเราจะออก แล้วประกาศที่แรกก็
 จะทราบว่า เมืองไทยช่วยตัวเองนั้นช่วยแบบไหน ได้เท่าไร ผลแห่งการช่วยชาติมีจำนวน
 มากน้อยเพียงไร ใครๆ ก็จะต้องรอฟัง เพราะฉะนั้นเราจึงต้องเตรียมพร้อมทุกคนในฐานะ
 ที่ว่าเราเป็นเจ้าของภาพในการกอบกู้ชาติไทยของตนเอง จึงต้องเอาให้เต็มเหนี่ยว ถ้าเบากว่า
 นั้นไม่ได้

อย่างไรก็ขอให้ฟังเสียงหัวหน้า หัวหน้าทางศาสนาเอาธรรมของพระพุทธเจ้ามาทาง
 เป็นแบบแปลนแผนผังให้พี่น้องชาวไทยเดินด้วยความถูกต้องตงาม ตามคำสอนของ
 พระพุทธเจ้า ทางฝ่ายบ้านเมืองพี่น้องทั้งหลายก็ทราบทั่วหน้ากันแล้ว ผู้นำของเราในเวลานี้
 เป็นบุคคลเช่นไร เราก็ทราบทั่วหน้ากันแล้ว ทั้งสองนี้เรียกว่าเป็นมงคลด้วยกันในการช่วย
 ชาติคราวนี้ จึงแน่ใจว่าจะเป็นประวัติศาสตร์อันงามของชาติไทยเรา ให้โลกได้เห็นทั่ว
 หน้ากันด้วย ตลอดดกบุตรสุดท้ายภายหลังจะได้ยึดคติตัวอย่างของพ่อแม่ทั้งหลายได้พา
 ดำเนิน ว่าเป็นไปด้วยความตงามอย่างไรบ้าง

อย่างคราวที่แล้วเมืองไทยเราจะจม ทั้งๆ ที่ประชาชนจำนวนตั้ง ๖๒ ล้านคน เราก็อฟื้นขึ้นมาได้ ไม่ยอมจมขายหน้าปู้ย่าตายายของเรา เรียกว่าเราไม่ยอมขายหน้า เราเป็นลูกเป็นหลานมีจำนวนตั้ง ๖๒ ล้านคน ในระยะนั้นเมืองไทยค่อนข้างจะจม ไหลลงๆ ก็พากันฟื้นขึ้นจากจำนวนลูกหลานทั้งหลาย ๖๒ ล้านคน ก็เป็นที่พอใจมาเป็นลำดับ จนกระทั่งปัจจุบันนี้เรียกว่าพอใจ พอใจไปเรื่อยๆ อย่างนี้ ต่อนี้ไปเราจะประกาศความเด็ดขาดแห่งการช่วยชาติ จากความรักชาติของพี่น้องชาวไทยเรา ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ให้ได้จำนวนตามที่กำหนดนี้ ทองคำให้ได้ ๑๐ ตันเป็นอย่างน้อย ดอลลาร์ให้ได้ ๑๐ ล้านเป็นอย่างน้อย นี้เรียกว่าเป็นความสง่างามแห่งชาติไทยของเราที่กู้ชาติ ซึ่งจะล่มจมอยู่ในเมื่อไม่กี่ปีมานี้ ได้ฟื้นขึ้นมาสู่ความแน่นหนามั่นคง ยึดแน่นแจ่มใสทั่วหน้ากัน จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายอุตส่าห์พยายามทั่วหน้ากันนะ

หลวงตากี่สุดกำลังแล้ว ให้เลยนี้ไม่ได้แล้ว เวลานี้มีแต่จะลดลงๆ มิหนำซ้ำยังประกาศในวันสิ้นเดือนธันวาคมว่า จะเที่ยวชอกแซกเทศนาว่าการตามโครงการช่วยชาติตั้งที่ปฏิบัติมานั้นจะเป็นไปไม่ได้แล้ว เพราะธาตุชั้นธ้ออ่อนลงทุกทีๆ การเทศนาว่าการก็เช่นเดียวกัน หลงหน้าหลงหลังกววนไปมา ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยมี เวลานี้ก็เป็นแล้ว นี่ละเรื่องธาตุเรื่องชั้นธ้อนี้พาให้เจ้าของซึ่งเป็นผู้นำได้หยุดชะงักลงไปไม่รอด แต่เรื่องการบัญชีที่รับบริจาคของพี่น้องทั้งหลายนั้น คงดำเนินไปตามเดิม จนกว่าจะสมบัติเหล่านี้จะเพียงพอกับความต้องการที่เราได้กำหนดไว้เรียบร้อยแล้วนั้นเมื่อไร เราจะประกาศเมื่อไรก็ไม่ยากอะไรเลย ขอให้ได้สิ่งที่เราต้องการนี้สมใจเราก็ออกัน จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้แล้วไปปฏิบัติหน้าที่เพื่อชาติไทยของเราด้วย ไปปฏิบัติหน้าที่การงานของตนด้วย

อย่าพากันฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม คำนี้ได้พูดอยู่เสมอเมืองไทยเรา ชอบเป็นอย่างนี้เพราะตื่น น้ำเก่าตื่นปลาใหม่ หรือปลาใหม่ตื่นน้ำเก่า น้ำใหม่ก็ไม่ทราบ เห็นอะไรไหลเข้ามาๆ คว้ามบๆ อันนี้เสียนิสัยของชาติไทยเรา ขอให้พี่น้องทั้งหลายจดจำเอาไว้ให้ดี เราเป็นเนื้อเป็นหนังของชาติไทยเรามาตั้งเดิม อะไรผ่านเข้ามาอย่าถือว่าเป็นเนื้อหนังของตัวเองโดยถ่ายเดียว จะเป็นความเสียหายแทรกมาในนั้นๆ จึงให้ระมัดระวังพิจารณา สิ่งใดที่มีอยู่แล้วในบ้านในเมืองของเราให้พากันใช้สอยตามที่มีอยู่ของเรานั้นไปก่อน เมื่อใช้สอยนี้ผลิตกันขึ้นในนี้เรื่อยๆ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะแน่นหนามั่นคงสดสวยงดงาม มีคุณค่ามีราคามากขึ้น แล้วการเงินการทองการซื้อขายของเราก็อคล่องตัว การสงวนเนื้อหนังของเราก็อแน่นหนามั่นคงขึ้นเรื่อยๆ เพราะเราไม่หลงกลอุบายของสิ่งต่างๆ ที่ไหลมาจากทุกทิศทุกทาง

มันไหลเข้ามาเรื่อย ๆ นะเวลานี้ มีโรงงานมากเท่าไร นั่นละโรงเงิน มันจะไหลเข้าไปตรงนั้น เงินไหลเข้าไปตรงนั้นจะไปจากไหนถ้าไม่ไปจากพี่น้องชาวไทยเรา จึงต้องพิจารณาให้ดี เขาก็หวังจะเอาเงิน ที่เขามาตั้งโรงงานในเราเขาก็หวังจะเอาเงิน เราอย่าให้เสียเปรียบมนุษย์ด้วยกัน ให้อยู่ในความพินิจพิจารณาด้วยดีทุกคน เฉพาะอย่างยิ่งการสงวนเนื้อหนังของเรานี้เป็นหลักใหญ่มากนะ ชาติดีก็ทำตามจะมีความแน่นอนหนามันคงนั้นขึ้นอยู่กับการสงวนเนื้อหนังของตนเองนะ ไม่ใช่ไหลไปเลยเหมือนซุงทั้งท่อน ถ้าอย่างนั้นจมได้นะ หลักแหล่งของชาตินั้นอยู่ที่เนื้อหนังตัวเองสงวนรักษา และความมีความรักในสมบัติของตนยิ่งกว่าสมบัติอื่นใดที่ไหลเข้ามาแบบจร ๆ และเป็นกาฝากมาในตัว มันจะมากัดดับกัดปอดพี่น้องชาวไทยเราโดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว จึงได้นำธรรมออกมาเตือนให้รู้

นี่เป็นคำเตือนของธรรมนะ ให้พากันระมัดระวังให้มาก อย่าสุรุ่ยสุร่ายเกินเนื้อเกินตัว มีเท่าไร ๆ ก็พออยู่พอเป็นพอไป นั่นละไม่มีความทุกข์มากนะ ถ้าติดถ้าดีแล้วได้มากความทุกข์ก็มากไปตาม ๆ กัน ไม่ใช่ของดี ได้มาเพื่อความทุกข์เป็นของดีเมื่อไร ได้มาหรือไม่ได้มา เราอยู่กับพอดีพอดีของเรานั้นคือบ่อแห่งความสุข อยู่ในจุดนั้นนะ ไม่ได้อยู่ในความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อันนั้นเป็นบ่อแห่งความเดือดร้อนที่จะติดตามมาหาเรา แล้วยังจะเป็นมรดกอันเลวร้ายต่อรุ่นลูกรุ่นหลานเราต่อไป เลยกลายเป็นเมืองไทยไม่มีหลักแหล่ง นี่เสียตรงนี้นะให้พากันระมัดระวัง

เรื่องศีลธรรมเป็นของจำเป็นมาก เป็นธรรมที่จำเป็นมาก เราอยู่สถานที่ใดอย่าปล่อยศีลปล่อยธรรม ศีลธรรมจะไม่พาใครให้ล้มจม นอกจากกิเลสความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไม่รู้จักเป็นจักตายนี้เท่านั้นพาโลกให้ได้เกิดความเดือดร้อนเป็นอย่างน้อย มากกว่านั้นยุ่งไปอีกทั่วโลกดินแดน ดีไม่ดีฆ่าฟันรันแทงกันเพราะอำนาจของกิเลสไม่เคยยอมตัว ไม่เคยแพ้ใครเลย เจ้าของแพ้กี้ยังไม่ยอมแพ้ในใจ เรียกว่ากิเลส อย่าให้มันเข้ามาแทรกในใจ พออยู่พอกินพอเป็นพอไปแล้วก็ให้อยู่ไป ปฏิบัติหน้าที่การงานเพื่อครอบครัวเหย้าเรือนและสังคมเราให้เป็นไปด้วยดี อย่าให้เป็นไปด้วยความล้มเหลว

แล้วทางด้านศีลธรรมก็ให้มีจิตตภาวนา ทำความสงบใจในวันหนึ่ง ๆ มีการภาวนาให้จิตใจมีความสงบเย็น นี้เรียกว่า พักเครื่องแห่งความวุ่นวายทั้งหลาย ใจสงบแล้วเรียกว่า พักเครื่อง ความสุขจะเกิดขึ้นที่จุดนั้นแหละ เมื่อสงบหลายครั้งหลายหนจิตใจมีคุณค่ามีราคามีความสง่างามขึ้นมาโดยลำดับ สามารถที่จะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นภัยและเป็นคุณค่าได้รอบตัวตลอดไป ๆ จุดนี้เป็นจุดสำคัญมากนะ คนผู้มีจิตตภาวนาฝึใจตัวอย่างลึกแล้วเรียกว่า ต้นไม้ที่มีแก่น และต้นไม้ที่มีรากแก้ว ไม่โค่นล้มไปอย่างง่ายตายนะ จิตใจที่มีจิตต

ภาวนาประจำพุทธศาสนาของชาวไทยเราแล้ว เราจะมีหลักใจเป็นอย่างดี ประกอบหน้าที่
 การงานอะไรก็ไม่ลืมนื้อลืมตัว ทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่ลืมนื้อลืมตัวอย่างง่ายดาย

จิตใจที่มีธรรมอยู่ภายในจะเตือนออกมา ๗ หน้าที่การงานจะเป็นเนื้อเป็นหนังเป็น
 แก่นไปโดยลำดับลำดับ เพราะใจเป็นแก่นอยู่แล้วภายในคอยเตือน ๗ คนไม่มีภาวนาเลยนี้
 จิตใจลุ่มหลงนะ ลุ่มหลงไปทุกทิศทุกทาง กิริยาอาการแสดงออกมีแต่ความลุ่มหลง
 ทำลายตัวและสังคมเท่านั้นแหละ ถ้ามีจิตตภาวนาอยู่ภายในใจความรู้จักพอดิบพอดีจะ
 เตือนอยู่ภายในใจ เตือนออกมา ๗ เตือนอย่างหยาบอย่างกลางอย่างละเอียด มีอยู่ภายใน
 ใจ ธรรมอยู่ที่นั่น คำว่าเตือนนั้นก็หมายความว่าธรรมเตือนเรา เราสั่งสมธรรม ธรรมมีมาก
 น้อยขึ้นมาก็มาเป็นคุณแก่เราและเตือนเรา กลัวจะเป็นความเสียหายอย่างไรเตือน

นี่ละหลักการภาวนาจึงเป็นหลักใหญ่มากประจำชาวพุทธเรา จะได้มีความรอบคอบ
 ในหน้าที่การงานและการประพฤติปฏิบัติตัวเอง จะดีขึ้นไปเรื่อย ๆ พุทธศาสนานี้เป็น
 ศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ขอให้นำมาปฏิบัติ ไม่มีคำใดที่จะทำให้สัตว์โลกทั้งหลายลุ่ม
 จมเพราะศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า เหตุที่ลุ่มจมนั้นก็เพราะพวกโจรพวกมารที่มันแทรก
 อรรถแทรกธรรม เรียกว่า กิเลส นั้นแหละ เพื่อนหรือกาฝาก มันคอยกัดดับกัดปอดเรา พา
 กันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละพอ แล้วมีอะไรอีกละ

โยม มีปัญหาจากอินเทอร์เน็ตครับผม

หลวงตา ประเทศไหนบ้างละ วามา

โยม คนที่ ๑ นะครับ เมื่อครั้งที่ลูกเคยกราบเรียนถามเรื่องการพิจารณาอสุภะ ลูก
 กลับมาน้อมปฏิบัติตาม คือเพ่งอสุภะให้ชำนาญไม่ให้เผลอทั้งสติ และการพิจารณาภาพ
 อสุภะนั้น เวลาเห็นเวลาเห็นผู้หญิงผู้ชายจิตมันแวบขึ้นมาว่า นี่ดูดี นี่สวย แต่ขณะเดียวกันมัน
 ก็เหมือนธรรมะชั้นต่ำ เป็นอสุภะเกิดที่ตัวเรา หลังจากที่ยังมองคนอื่นเขาสวยเขาหล่อแต่ย้อน
 มาที่ตัวเราแล้วเน่าละ ขณะจิตนั้นก็น้อมเข้าหาธรรมะเครื่องละวางกาย ความสวยความงาม
 ในทันที แต่ลูกก็ยังเพ่งอสุภะซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติอัตโนมัติเอง เดียวนี้ตั้งอสุภะแนบไว้ที่
 จิตไม่ทำลาย แต่แวบหนึ่งคือมันหดเข้าหาจิตที่ตั้งอสุภะ แต่ก็ไม่เป็นทุกครั้งคะ ตอนนี้นูกก็
 ตั้งอสุภะนั้นอีก มันก็ยังหดเข้าหาจิต ทุกครั้งที่รู้สึกหดเข้าหาจิตมันเหมือนสลัดด้วย
 อริยสังขมาจริงที่พึงเข้าใจ ลูกพยายามดูความเคลื่อนไหวอสุภะนี้ต่อไป ลูกหรือไม่
 ประการใด กราบเมตตาจากหลวงตา

หลวงตา เออ ถูกต้อง ถูกต้องแล้วนะ ให้พิจารณา ถ้ายังไม่ชำนาญหมุนเข้ามา ให้
 อสุภะทั้งหมดมารวมอยู่ในหัวใจ เลยกลายเป็นว่าอสุภะคือหัวใจนี้เองหลอกตัวเองอยู่

ภายนอก อสุภะที่แท้จริงคือหัวใจเป็นผู้เป็น สิ่งเหล่านั้นวาดภาพออกไปจากใจนี้แหละ อสุภะข้างนอกทั้งเขาทั้งเรา จึงพิจารณาน้อมเข้ามาอสุภะทั้งหลายเข้ามาเป็นในจิตใจเสียแล้ว เรียกว่าถูกต้องเข้าใจเธอ เออ เอ้า ถูกต้องอันนี้ ให้อ่างลงให้แน่นชัดลงไป ละเอียดลออขำนิชำนานุขึ้นไปโดยลำดับ เอ้า ว่าไปที่นี่

โยม คนที่ ๒ ครับ กราบรบกวนเรียนถามหลวงตาว่า ต้องทำภาวนานานแค่ไหนถึงรู้ว่าวิธีนี้ไม่ใช่จริตของเรา แล้วจะค้นคว้าอย่างไรในการที่จะถูกกับจริตของเรา โดยส่วนตัวผมเป็นคนคิดจินตนาการไปเรื่อย เพราะอาชีพบังคับ ต้องทำงานเกี่ยวกับการสร้างสรรค์โดยใช้ความคิด ทำให้นิ่งยากมาก ต้องใช้ความคิดแล่นอยู่ตลอดเวลา กราบขอบพระคุณหลวงตา มาก แสดงว่าถามแค่นี้ครับว่า ต้องทำภาวนานานแค่ไหนถึงจะรู้ว่าวิธีนี้ไม่ใช่จริตของเรา

หลวงตา นันชี เราไม่อยากพูด ใจเรามันยุ่ง ๆ นานแค่ไหนมันถึงจะว่างไม่เห็นมาถามบ้างล่ะ มันยุ่งมาตลอดใช่ไหม แล้วจะใช้เวลานานเท่าไรมันจึงว่างจะสบายไม่เห็นถามมา พอจะเริ่มภาวนาเพื่อความว่าง ความสบาย มันกลับว่านานเท่าไรถึงจะถูกกับจริต อันนี้มันบ้าถามหรือคนตีถามหลวงตาสงสัยอยากถามย้อนคืนอย่างนั้น เอ้า ไปตอบตัวเองบอกอย่างนั้นนะ เออ เอ้า ไป ว่าไป

โยม คนที่ ๓ ครับ กราบนมัสการเรียนถามปัญหาหลวงตาดังนี้ครับ ข้อ ๑ จิตกับความคิดใช้อันเดียวกันหรือไม่ และมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

หลวงตา จิตคือความรู้ ความรู้ที่ปรุงออกไปจากจิตเป็นความรู้แขนงของจิตนี้ เรียกว่าสังขารความปรุงของจิต ออกไปจากจิตแต่ไม่ใช่จิตเข้าใจเธอ เรียกว่าสังขารคือความปรุงภายใน สังขารภายนอก เช่น ต้นไม้ ภูเขา สัตว์ทั่ว ๆ ไป นี่สังขารภายนอก สังขารภายในคือความคิดปรุงของจิตสำเร็จรูปมาในนั้นเสร็จ ปรุงว่าหญิงเป็นหญิงเรียบร้อยแล้ว ปรุงเป็นชายเป็นชายเรียบร้อยแล้ว นี่เรียกว่าสังขารภายใน เข้าใจเธอ ทั้ง ๒ อย่างนี้สังขารภายในเป็นตัวหลอกลวงมากที่สุด ยิ่งกว่าสังขารอื่นใด แล้วถามมาเรื่องอะไร

โยม ถามว่าจิตกับความคิดใช้อันเดียวกันหรือไม่ครับ

หลวงตา ไม่ใช่อันเดียวกัน ความคิดออกมาจากจิต จิตกระเพื่อมมันก็เป็นความคิดออกไป ถ้ามีแต่ความรู้ล้วน ๆ ไม่กระเพื่อมก็เป็นจิต พอความกระเพื่อมออกไปนี้ ความรู้อันนี้ออกไปนั้นเป็นสังขาร เป็นความคิดจึงไม่ใช่อันเดียวกัน แต่ออกจากที่เดียวกันคือจิต เข้าใจหรือเปล่า เออ ว่าไป

โยม ข้อ ๒ นะครับ เวลานั่งสมาธิ บางช่วงมี ๒ ความระลึกพร้อมกันคือ รู้ตัวว่า กำลังพิจารณาลมหายใจเข้าออกพุทโธอยู่และก็รู้ตัวว่ากำลังคิดเรื่องอื่น ๆ อยู่ ซึ่งจะแวบเข้ามาในความคิดประมาณ ๑-๒ นาที และหายไป ถ้าเป็นอย่างนี้ถือว่าสมาธิ หรือไม่ครับ

หลวงตา ชี้แจงตอบ ถามไม่ได้หน้าได้หลัง เอ้า ฟัง ความจริงแล้วจิตทำหน้าที่อันเดียว เราคิดนี้แล้วอันนั้นแย็บมานี้คือว่า อันนี้เบาขึ้นทางนั้น อันนั้นเบาขึ้นทางนี้ มันออกจากจิตดวงเดียวเข้าใจหรือ ถ้าจริง ๆ แล้วจิตทำหน้าที่อันเดียวเท่านั้น ที่มันแทรกก็คือ กระแสของความรู้ที่แผ่ขึ้นไป ความคิดอันเป็นจุดเดิมของเรานี้เท่านั้นเข้าใจหรือ ก็มีเท่านั้น ไม่อยากตอบไปมากชี้แจงตอบปัญหาอย่างนี้นะ นี่ยังดิเนะยังตอบให้อยู่ เอ้า ว่าไป

โยม เวลาภาวนาพุทโธไปเรื่อย ๆ จะรู้สึกสงบลง ๆ ภาวนาไปนานเข้าจะรู้สึกลึ้มพุทโธ อย่างนี้ถือว่าไม่มีสมาธิใช่หรือไม่ กราบขอบพระคุณหลวงตามา ณ โอกาสนี้ (จาก ชวน ชื่น)

หลวงตา คำว่า ลึ้มพุทโธ นี้ส่วนมากฟังกันก็เรียกว่ามันเปลอ มันถึงลึ้มพุทโธ เราพุทโธ ๆ แล้ว พุทโธหายไปแต่สติยังติดอยู่ มันเชื่อมเข้าไปสู่จุดอันเดียวกันไม่มีคำว่า พุทโธ นี้เรียกว่า ถูกต้องเข้าใจไหม ที่มันหายไปเลยเสียบ ๆ นี้ความเปลอ เข้าใจไหมที่ว่า

โยม ครับ

หลวงตา เอ้า ถามย้ามาอีกคำเท่านั้นละ เอ้า

โยม เวลาภาวนาพุทโธไปเรื่อย ๆ จะรู้สึกสงบลง ๆ ภาวนาไปนานเข้าจะรู้สึกลึ้มพุทโธ อย่างนี้ถือว่าไม่มีสมาธิใช่หรือไม่

หลวงตา คำว่าลึ้ม พุทโธ มันเปลอไปหรือมันลึ้ม พุทโธ ด้วยเหตุใดนั่นซิ มันนำถามตรงนี้นะ เรายังตอบไม่ได้ คำว่าไม่มี พุทโธ หรือว่า ลึ้มพุทโธไปเลยก็มี มีพุทโธอยู่แต่พุทโธ ค่อยกลมกลืนกับความรู้อันเดียวกันไปอยู่อันเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่สติไม่เปลอนนี้เรียกว่า ความถูกต้อง ความสงบของจิตไม่ใช่สังขารคือ พุทโธ ในระยะนั้น อันนี้เราก็เคยพูดแล้ว เวลาจิตมันตื้อก็เอาพุทโธตีเข้าไปให้หนัก ๆ แน่น ที่นี้เวลามันอ่อนตัว พุทโธ ละเอียดเข้าไป ๆ จนกระทั่งถึงตัวจิตแล้ว คำว่าพุทโธนี้หายไปเลย แต่ความรู้มันไม่หาย สติจับอยู่ตรงนั้น นี้เรียกว่า ไม่เปลอหรือถูกต้องด้วย แล้วเวลามันคลี่คลายออกมาก็เหมือนคนตื่นนอน พอตื่นนอนขึ้นมาก็รู้มันรู้มัน อันนี้พอจิตถอยออกมาเท่านั้นแล้วก็ระลึกพุทโธตามเดิมได้ นี่ก็เคยสอนมาแล้วไม่ใช่หรือ ก็มีเท่านั้นแหละ ให้ฝึกหัดจริง ๆ นะ มาถามจริง ๆ อย่างมาทำสักแต่ว่าทำแล้วมาถามสุมสุมหัว เราไม่อยากตอบอย่างนั้น เพราะเราไม่ได้ทำเล่นนี้นะ การ

ตอบก็ตอบเพื่อสาระสำคัญ มาถามสุมสี่สุมห้า โดยที่ความตั้งใจไม่ค่อยมี สักแต่ว่าถามนี้เราไม่ตอบ ต่อไปจะเป็นอย่างนั้น เอ้า ว่าไป

โยม จบแล้วครับผม

หลวงตา จบแล้ว เรายังอยากจบตั้งแต่ยังไม่ถามโน้น จะว่ายังไง พอ

โยม หลวงตาคะ เมื่อคืนนี้ลูกชายคนเล็กเขาอยากเดินจงกรม ลูกก็เลยให้เขาเดิน แล้วบอกให้เขาพุทโธ พอเขาเดินไปได้สักพักเขาไม่ยอมหยุด ลูกก็เลยจะให้เขานอน พอเขานอนเขาบอกว่าทำไมมันเย็นดีจัง ลูกถามว่าเย็นที่ตรงไหน เขาบอกว่าเย็นที่กลางอก เขาบอกว่าเย็นสบายไม่อยากจะหยุดเดินเจ้าคะ

หลวงตา นั้นละจิต ในครั้งพุทธกาลท่านบอกพื้นฐานไว้ เด็กอายุ ๗ ขวบสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ นี่หมายถึงวิเวกแห่งความดีมันบอกอยู่กับเด็ก เด็กเย็นเด็กก็รู้ ถูกต้องแล้วที่ทำ

โยม ปล่อยให้เขาทำไปเรื่อย ๆ

หลวงตา เออ ให้เขาทำไปเรื่อย ๆ ผู้ใหญ่ก็คอยดูแลนะ ได้เวลาแล้วก็ให้หาเรื่องแก้กันนิดหนึ่ง ถ้ามันเพลินเสียจนเกินไป เราก็ต้องมีอุบายวิธีสอนให้ผ่อนเบาลงไป แต่ไม่ให้ เป็นกิเลสเป็นอุปสรรคแก่เด็ก เราก็สอน นี่มันดีแล้วมันเหนื่อยแล้วนะลูก วันหลังเดี๋ยวภาวนาไม่ดี พักผ่อนเสียก่อน หาอุบายว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม ถ้าพูดอย่างอื่นเป็นข้าศึกของเด็กอีก ต้องระวัง เวลาเขาเดินเพลินไป นี่เหนื่อยมากแล้ว วันหลังจะภาวนาไม่ดี ว่าไป เอละพอ

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวันที่ ได้ที่

www.luangta.หรือ com www.luangta.or.th